

heinamaades ära, ja mis soige ilusainad olid, neile pani nende tüdrufute nimed, kes head lahled ta vastu olid ja tema lunde ostsid, aga ladaka-pöö-fastele ja äraluunud lepadele andis tigedate tüdrufute nimed, kes alati läksusid ja räksusid. Mis ilusad puud olid, neid ta siis armastas ja pidas kalliks, nende mittest tegi lunde neile, kes tema soige paremad föbrad olid. Kui nüüd nägi, et niisugune puu oli riitutud, otsad töntfult maharaiutud, siis Matsi weri läks palavaks, et ta fülls oleks wöinud tiku põlema panua; wahest wesi seisis poisi silmis inimeste tigeduse pärast. Ta wahitis siis ööd ja päawa, tuni surjategija läte sai ja andis temale nahale peale aga wahest sai ise laa nahatäie, lui head föbrad api ei jöudnud. Surjategiad ommeti tüdisid wiimaks ära, puud said hoitud ja perevahed olid wääga rahul: Mats oli neile nüüd peale kaupa nagu metsawahits, aga poissi oma süda oli veel rõõmjam, kui nägi et tema Anned, Marid, Leenud heinamail anu ja ilu sees kaswasid.

3. Lua-Mats on noormees, teeb tee peal föbrust.

Aostad lõppesid nönda, ued tulid: Mats hoidis oma puud, tegi lunde, wiis neid ära, forjas oma koplakad, läks kolm forda nädalas linna wahet hea ehitaja ilmaga, ei möelnud et lugu ford wöölo

teiseks minna. Leeris ta läis siigise ja lewade ja tegi sealgi wahes ajal mõne hea lua, aga õppis faa hoolega nönda, et kui lahti sai ja lauale wöeti, Testament temale lingiti mälestusels. Pärast pidi jälle oma ammeti ülespidama ja oli wahest aiwa lätsus, joud ei annud teha palju oleks tarvis olnud; luna-ostjaid oli palju. Ommeti püüdis ifa kolm forda nädalas oma foorma linna wedada, arvates: muidu naad waesed uppuvad mudasse ära.

Nönda läks ta jälle ford, pääw oli palaw, foorem wangfre peal raske, et tömmates ots higiga märjass läks. Mats mötles südames selle asja järele, et wangfer mite enam iseenesest ei joobdnud ega nii kerge olnud lui enne, waid et nahă wöttis pehmeks. Ta jää mitu forda seisma ja hinggas; higi otsast pühkides: „lui aga Moigu lõrfsist mööda saan, siis ep ole häda, seal tee siledam!“ mötles ta, tömbas edasi ja sai teisepoole Moitu senna lus livoisammast seisab wanavaegse lahengi mälestusels. Senna jääti jälle puhkama. Tee ääres suure liwi peal istus sealhamas tüdrul, läks suurt piima-lähtrit ja forw tarduhwlitega förval maas ja tüdrul pahest nägis turbdus ja mure. Matsil oli ita helde süda, lüs: „mits ja oled kurb?“ Tüdrul kostis: „noh, ega see tee rõõmu, foorem ðla peal pitka teed turule läia ja wahest mitu forda nädalas. See on raske ful aga ei ma seit täägiks, kui sa